

Ο Σπύρος Λούης έτρεξε στους Ολυμπιακούς του 1896 για τα μάτια της ωραίας Ελένης από το Μαρούσι. Πως ο φτωχός νερουλάς μπήκε την τελευταία στιγμή στη λίστα των αθλητών και κέρδισε το χρυσό...

[/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

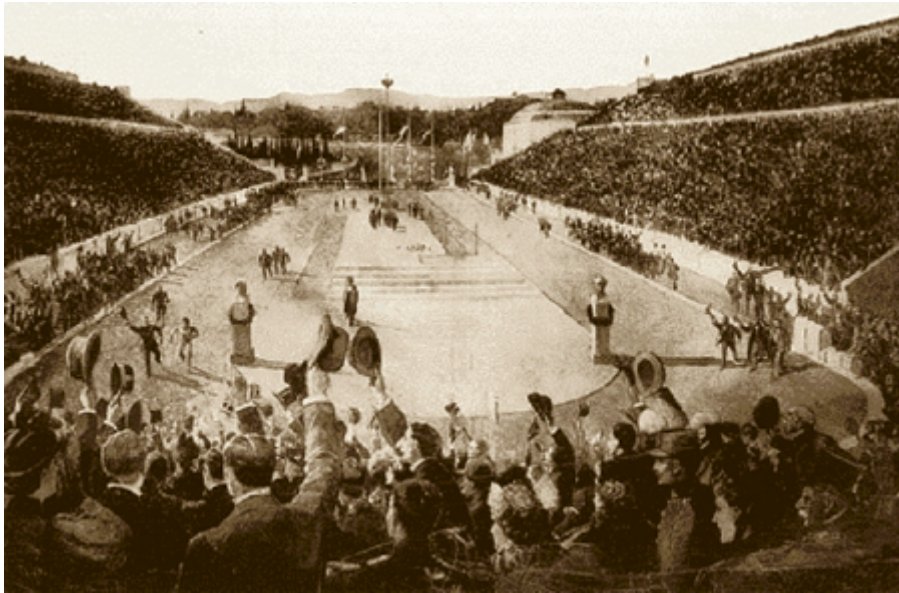

Ένας σφοδρός έρωτας κρύβεται πίσω από την ιστορία του Ολυμπιονίκη Σπύρου Λούη. Ο 23χρονος νερουλάς από το Μαρούσι αποφάσισε να λάβει μέρος στον

μαραθώνιο των Ολυμπιακών Αγώνων του 1896 για τα μάτια μιας γυναίκας. Η ωραία Ελένη του (Ελένη Κόντου) ήταν η ψυχοκόρη της μαμής του Αμαρουσίου. Η θετή της μητέρα Ασπασία Τερζοπούλου ήταν πολύ πλούσια και δύστροπη. Οι συντοπίτες της τη φώναζαν με το παρατσούκλι «Τούρλιανη» και ονειρευόταν για την κόρη της έναν πολύ πλούσιο και σπουδαίο γαμπρό. Ο Λούης δεν είχε καμιά ελπίδα. Ήταν φτωχός και αγράμματος. Με το ζόρι είχε πάρει το απολυτήριο του δημοτικού, αφού τα γράμματα δεν τα έπαιρνε. Δύο φορές είχε μείνει στην ίδια τάξη και συνεχώς έτρωγε τιμωρίες για τις αταξίες του. Ο Σπύρος Λούης το 1896 Είχε απελπιστεί γιατί η στρυφνή πεθερά του δεν ήθελε ούτε το όνομα του να ακούει. Όσπου η Ελένη άκουσε για τον μαραθώνιο και όλο το θόρυβο που γινόταν για τους Ολυμπιακούς Αγώνες και ειδικά για αυτό το αγώνισμα και κατέβασε τη φαινή ιδέα: “Αν τρέξεις και νικήσεις, δεν μπορεί να πει όχι”. Αυτό ήταν: η ιδέα σφήνωσε στο μυαλό του και λίγες μέρες αργότερα στεκόταν μπροστά στον αθλίατρο αξιώνοντας το δικαίωμα της συμμετοχής. Δεν ανήκε σε σύλλογο, δεν είχε προπονητή, δεν ήξερε καν τη διαδρομή. Παραλίγο ...εκτός Ο Λούης μπήκε την τελευταία στιγμή στη λίστα των αθλητών της ελληνικής ομάδας μετά από προτροπή του προέδρου της επιτροπής του Μαραθωνίου. Είχε τερματίσει μόλις πέμπτος στους δεύτερους προκριματικούς αγώνες και τίποτα δεν έδειχνε ότι μπορούσε να πρωταγωνιστήσει στους Ολυμπιακούς. Όμως, ο αρμόδιος του αγωνίσματος, ταγματάρχης Γιώργος Παπαδιαμαντόπουλος, ήταν διοικητής του Λούη όταν υπηρετούσε τη θητεία του στον στρατό. Εγγυήθηκε προσωπικά για τη μεγάλη του αντοχή στο τρέξιμο, λέγοντας χαρακτηριστικά: «Από τους Αμπελόκηπους τον έστειλα στο Σύνταγμα για τσιγάρα και γυρνούσε σε είκοσι λεπτά»....

Το χρονικό της κούρσας του Λούη Η διαδρομή ήταν 40 χιλιόμετρα και η αφετηρία ήταν στο Μαραθώνα και ο τερματισμός στο Καλλιμάρμαρο. Στις 10 Απριλίου του 1896 (ή στις 29 Μαρτίου, σύμφωνα με το Ιουλιανό ημερολόγιο που ήταν τότε σε χρήση στην Ελλάδα), στις δύο η ώρα το μεσημέρι, τέσσερις ξένοι αθλητές, δώδεκα Έλληνες και ο νερουλάς από το Μαρούσι ήταν στημένοι στο σημείο εκκίνησης. Οι αθλητές βρίσκονταν εκεί από το προηγούμενο βράδυ και σύμφωνα με την παράδοση, ο Λούης όλη τη νύχτα προσευχόταν. Όλοι θα έτρεχαν για το μετάλλιο και εκείνος για την Ελένη. Ο Γάλλος Αλμπέν Λερμιζιό, που είχε πάρει και χάλκινο στα 1.500 μέτρα, τέθηκε από νωρίς επικεφαλής της κούρσας. Αυτό όμως δεν προβλημάτισε τον Λούη. Στο Πικέρμι σταμάτησε σε ένα καφενείο και ζήτησε να πιει ένα ποτήρι κρασί, διαβεβαιώνοντας τους πάντες ότι θα νικήσει. Μετά το 32ο χιλιόμετρο ο Λερμιζιό κατέρρευσε από την εξάντληση και το προβάδισμα πήρε ο Αυστραλός Τέντι Φλακ, ένας λογιστής που κατοικούσε στο Λονδίνο. Είχε κι αυτός να επιδείξει ένα μετάλλιο, τόσο στα 800 όσο και στα 1.500 μέτρα. Ο Λούης άρχισε να μειώνει την απόσταση, ώσπου και ο Αυστραλός, που δεν ήταν συνηθισμένος σε τόσο μεγάλες αποστάσεις, κατέρρευσε μερικά χιλιόμετρα αργότερα, αφήνοντας το τελικό προβάδισμα στον φουστανελά Λούη....

Η ζωή του μετά τους Ολυμπιακούς Μετά από 2 ώρες 58 λεπτά και 50 δεύτερα, ο Σπύρος Λούης μπήκε στο Καλλιμάρμαρο όπου τον αποθέωσαν 50.000 θεατές με τιμές ήρωα. Ο νεαρός φουστανελάς δεν ξαναέτρεξε ποτέ. Παρόλη τη φήμη, τις υποσχέσεις και τα δώρα, επέστρεψε στην παλιά του ζωή, στο επάγγελμα του και στις καθημερινές του συνήθειες. Το ότι κατάφερε να παντρευτεί την αγαπημένη του Ελένη, έφτανε και περίσσευε για αυτόν. Το μόνο δώρο που αποδέχτηκε από όλες τις προσφορές και τις προτάσεις που είχε ήταν ένα γαϊδούρι για να τον βοηθάει να κουβαλάει το νερό. Μοναδική μελανή περιπέτεια της ζωής του στάθηκε μια περίεργη υπόθεση στην οποία βρέθηκε αναμειγμένος το 1926, όταν κατηγορήθηκε για πλαστογράφηση στρατιωτικών εγγράφων. Έμεινε στη φυλακή κάτι παραπάνω από έναν χρόνο και η υπόθεσή του προκάλεσε σάλο στον Τύπο, ώσπου αθωώθηκε και επέστρεψε στην αφανή καθημερινότητά του....

Ομάδα Ελλήνων αθλητών των Ολυμπιακών Αγώνων του 1896, σε τιμητική

Την τελευταία του δημόσια εμφάνιση την έκανε το 1936, όταν προσκλήθηκε από το Χίτλερ ως επίτιμος φιλοξενούμενος από τους διοργανωτές των θερινών Ολυμπιακών Αγώνων, που διοργανώθηκαν στο Βερολίνο. Ο Σπύρος Λούης γεννήθηκε στις 12 Ιανουαρίου του 1873 και πέθανε λίγους μήνες πριν από την ιταλική εισβολή στην Ελλάδα, στις 26 Μαρτίου 1940. «Έφυγε» πάμφτωχος και μάλιστα τα τελευταία χρόνια της ζωής του ήταν πολύ δύσκολα, καθώς έπρεπε να περιποιείται την κατάκοιτη και βαριά άρρωστη γυναίκα του, την αγαπημένη του Ελένη. Πολλοί ισχυρίζονται ότι τότε ο Σπύρος Λούης έκλεψε τη νίκη του, κάτι που δεν έχει αποδειχθεί ποτέ....

Πηγή: mixanitouxronou.gr